

[Ellemann-Jensen]

mod Øst netop kan imødegås ved, at man vælger Vestunionen, og at amerikanerne derfor udbygger Vestunionens rolle inden for NATO. I den situation er det da absurd, at Danmark er det eneste europæiske NATO-land, som ikke er enten fuldt eller associeret medlem af Vestunionen, og hvis vi bliver ved med at dække os under, hvad vi én gang har vedtaget skal være virkeligheden – uanset at den ændrer sig – sætter vi os selv uden for indflydelse.

Derfor er Venstre kommet med forslaget om, at vi i forbindelse med valget til Europa-Parlamentet den 9. juni tager en folkeafstemning om dansk medlemskab af Vestunionen. Jeg synes sådan set, at regeringen skulle lade være med at reagere på forslaget i dag, for jeg synes, det er et forslag, som kræver en mere moden overvejelse, og det vil være synd, hvis man i dag binder sig til ikke at gøre det. Jeg er vel viden om, at der er dybe og uhelede sår internt i Socialdemokratiet om dette spørgsmål, som jo var en væsentlig årsag til starten af magtkampen i partiet sidste år, så det er svært stof. Men det gavner altså ikke Danmarks indflydelse, at vi lader, som om det ikke er et spørgsmål, der må tages alvorligt.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Det, der bekymrer mig, er ikke diskussionen om udviklingen i Europa og om, at verden forandrer sig, for den kan vi da gerne tage. Det bekymrer mig, at vi er nogle partier, der lavede en aftale og skrev i betænkningens bidraget, at der var tale om en ny og langsigtet politik. Det sagde vi til vælgerne før den 18. maj – det er ikke så lang tid siden – og dengang syntes hr. Ellemann-Jensen åbenbart, at det kunne man bare sige. Men nu skal der altså føres direkte kampagne imod det indhold, der var og er i det nationale kompromis.

Fru Charlotte Antonsen sagde før, at hun ikke forstod opstandelsen; det skal man åbenbart være en eller anden slags Venstremand for ikke at gøre. Før den 18. maj var det langsigtet dansk politik, at vi ikke skulle være medlem af Vestunionen, men nu er det Venstres politik, at et medlemskab af Vestunionen er det første skridt ud af det nationale kompromis. Det sidste var et citat fra fru Charlotte Antonsens tale lige før.

Det er ikke, fordi Venstre ikke siger det åbent og ærligt, for det gør man da rigtignok. Men konklusionen bliver jo, at man ikke kan stole på Venstre, og dermed har vi rent faktisk også en ny situation i dansk EF-politik. Jeg mener, at det betyder, at de partier, der lavede det nationale kompromis – Socialdemokratiet, SF og Det Radikale Venstre – må søge tættere sammen; ikke for ikke at diskutere verden og udviklingen, men for at bevare den troværdighed over for vælgerne, som vælgerne har krav på.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Sådan set kan man måske godt forstå, at Venstre ikke har nogen interesse i det nationale kompromis; men så kunne de måske have en interesse for det, de selv har været med til at skrive under på, nemlig »Danmark i Europa«, hvor der faktisk står, at der er tale om langsigtede politikker. Selv om verden forandrer sig, har den vel ikke forandret sig på alle punkter på det sikkerhedspolitiske område.

Men jeg synes, det er udmærket, at Venstre på denne måde markerer sin holdning, og jeg synes også, det er glædeligt, at De Konservative ikke bakker Venstre op her, så vi kan få et klart billede af, hvordan tingene tegner sig. Jeg synes bare, det er lidt for nemt at opfordre regeringen til at skulle spille ud med noget. Hvad med, at Venstre selv spillede ud med noget? Jeg synes, Venstre skulle spille ud med et beslutningsforslag, når det nu er et så dybt alvorligt spørgsmål, og det er jeg enig med den tidligere udenrigsminister i at det er. Den bedste måde at tage det alvorligt på må vel være, at Venstre selv kommer med et udspil, for så kan vi tage en debat om det, og så bliver det ikke blot en bemærkning her, hvor man opfordrer regeringen til det. Det ægte og det ærlige må vel være, at man selv kommer med noget.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Både hr. Kent Kirk og fru Charlotte Antonsen har talt varmt for, at vi skal være med i Vestunionen, selv om hr. Kent Kirk dog tog det lille forbehold, at vi ikke behøvede nogen afstemning den 9. juni 1994, som fru Charlotte Antonsen ønskede. Men de var dog enige om,